روزنما

علی رستگار | گروه فرهنگ و هنر

به بهانه روز پزشک بررسی شد

با تشکر از ابن‌سینا

بازیگران زیادی در سینما و تلویزیون ایران جامه پزشکی به تن و برای طبابت، نقش بازی کردند. برخی از این ادای دین‌ها به پزشکی به‌عنوان یکی از مهم‌ترین حرفه‌های دنیا بیش از سایر نقش‌آفرینی‌ها در حافظه سینمایی باقی مانده و ماندگار شده است و بازیگران نام‌آشنای این نقش‌ها به مدد متن و شخصیت‌پردازی و کارگردانی خوب، درخشان و اثرگذار ظاهر شدند. به بهانه روز پزشک، با بعضی از میراث‌داران ابن‌سینا در سینمای ایران خاطره‌بازی کردیم.

خط قرمز (مسعود کیمیایی)

لاله: فریماه فرجامی؛ پزشک جراح که مجروحان تظاهرات انقلابی را درمان می‌کند.

کیمیا (احمدرضا درویش)

شکوه: بیتا فرهی؛ پزشک جراح که در شهری جنوبی و جنگزده، مجروحان و جانبازان را درمان می‌کند.

بازمانده (سیفا... داد)

دکتر سعید: جمال سلیمان؛ پزشک متعهد در حیفای فلسطین که برای نجات زخمی‌ها تلاش می‌کند.

سرزمین خورشید (احمدرضا درویش)

دکتر کسری: خسرو شکیبایی؛ پزشکی که در بحبوحه جنگ برای درمان و نجات زخمی‌ها اقدام می‌کند.

مرد بارانی (ابوالحسن داوودی)

هادی بارانی: فرامرز قریبیان؛ دکتری که قصد دارد داروی ضدسرطان بسازد.

خانه‌ای روی آب (بهمن فرمان‌آرا)

دکتر رضا سپیدبخت: رضا کیانیان؛ پزشکی موفق و معتبر که زندگی شخصی و خانوادگی شکست خورده‌ای دارد.

خیلی دور خیلی نزدیک (رضا میرکریمی)

دکتر محمود عالم: مسعود رایگان؛ جراح برجسته مغز و اعصاب که از بی‌ایمانی به نقطه اعتقاد و ایمان می‌رسد.

رئیس (مسعود کیمیایی)

دکتر: خسرو شکیبایی؛ پزشکی قدیمی که در خانه‌اش، بیماران آشنا را درمان می‌کند.

دعوت (ابراهیم حاتمی‌کیا)

افسانه: کتایون ریاحی؛ پزشک متخصص زنان که با مهر و صبوری برای درمان بیماران خود اقدام می‌کند.

روزهای زندگی (پرویز شیخ‌طادی)

لیلا: هنگامه قاضیانی، **امیرعلی:** حمید فرخ‌نژاد؛ زن و شوهری پزشک که زندگی خود را وقف بیمارستان صحرایی در جبهه جنوب کرده‌اند.

ورود آقایان ممنوع (رامبد جوان)

فرامرز شاپوری: مانی حقیقی؛ پزشکی بازیگوش که درنهایت دل خانم مدیر ضدمرد مدرسه دخترانه را به‌دست می‌آورد.

بدون تاریخ بدون امضا (وحید جلیلوند)

کاوه نریمان: امیر آقایی؛ دکتر پزشکی قانونی که وجدان پزشکی و انسانی‌اش باعث تغییر مسیر او به حقیقت می‌شود.

درخت گردو (محمدحسین مهدویان)

دکتر احمد: مهران مدیری؛ پزشکی که در بیمارستان سردشت به مداوا و نجات مجروحان شیمیایی می‌پردازد.

غریب (محمدحسین لطیفی)

کژال: پردیس پورعابدینی؛ پزشکی که در اوج درگیری‌های کردستان در سال ۵۸، به درمان و نجات جان بیماران و مجروحان می‌پردازد.

خبر

نمایش نسخه مرمت‌شده «خانه دوست کجاست؟»

خانه دوست کجاست؟ فیلمی ایرانی به کارگردانی و نویسندگی عباس کیارستمی محصول سال ۱۳۶۵ است که در ایران در رای‌گیری بهترین فیلم‌های سال ۱۳۶۷ در شماره ۷۵ ماهنامه فیلم، رتبه اول را کسب کرد.

این فیلم که بارها از رسانه ملی پخش شده، داستان پسربچه‌ای است که متوجه می‌شود دفتر دوستش را به اشتباه برداشته. بنابراین از خانه بیرون می‌رود تا او را پیدا کند و دفتر را به او پس دهد اما راهی دشوار و دراز در پیش است و فرصتی اندک. پسربچه که در ده و روستای کناری زندگی می‌کند به بهانه خرید نان از خانه خارج می‌شود و تا غروب آن روز به دنبال خانه دوستش می‌گردد اما نمی‌تواند خانه را بیابد و غمگین به خانه خودشان برمی‌گردد؛ ولی تصمیم می‌گیرد تکالیف دوستش را برایش بنویسد تا مانع اخراج او شود و صبح فردا دفتر را به او برساند.

این فیلم فردا ساعت ۱۵ در موسسه فرهنگی هنری صحنه آبی به نمایش در می‌آید و پس از نمایش، جلسه مرور و گفتمان اثر با حضور مازیار چشمه‌علایی و علی‌اصغر میرزایی برگزار می‌شود.

از بازیگران این فیلم، می‌توان از بابک احدپور، احد احمدپور، خدابخش دفاعی، ایران اوتاری، آیت انصاری و صدیقه توحیدی نام برد./مهر

رویدادهایی که باید مقصد سینمای رسمی ایران باشد

غفلت از جشنواره‌های هدف

به کدام جشنواره‌های جهانی برویم؟

کیکاوس زیاری
گروه فرهنگ و هنر

حضور سینمای ایران در جشنواره‌های جهانی یکی از اهدافی است که سازمان سینمایی باید همواره پیگیر آن باشد تا ظرفیت سینمای کشور را به جهانیان بشناساند. به‌خاطر ماهیت سینمای ایران که یکی از کشورهای صاحب سبک در دنیاست، این رویه در گذشته به شکل سیستماتیک اتفاق می‌افتاد و باعث جهانی شدن سینمای ایران شد اما چند سالی است پس از تحریم‌های ایران، برخی جشنواره‌های سینمایی رویکردشان را با اهداف سیاسی نسبت به کشورمان تغییر دادند و تلاش کردند با سیاه‌نمایی دست به تحریف درباره ایران بزنند. با توجه به اغتشاشات اخیر در کشور این جشنواره‌ها با هدایت برخی عناصر داخلی، دست به تحریم سینمای ایران در جشنواره غربی زدند و می‌کوشند تا شرایط بین‌المللی سینمای کشور و تاثیرگذاری جهانی آن را کاهش دهند. از سوی دیگر سازمان سینمایی دولت مردمی مدت‌هاست که می‌خواهد با رصد جشنواره‌های سینمایی در کشورهای همسو و مستقل شرایط جدیدی برای سینمای کشور رقم بزند که متاسفانه تاکنون شاهد اقدام قابل توجهی در این زمینه نبوده‌ایم. بر همین اساس در این گزارش نگاهی داریم به وضعیت جهانی جشنواره‌های مختلف و برخی جشنواره‌های مستقل که می‌تواند هدف رویکرد بین‌المللی سینمای ایران باشند.

رقابت سینمایی کشورهای غیرمتعهد

دنیای سینما و علاقه‌مندان تولیدات سینمایی که اخبار مربوط به رخدادهای هنری همچون جشنواره‌ها و مراسم‌های مختلف اهدای جوایز (از اسکار گرفته تا بفتا و سزار) را دنبال می‌کنند معمولا توجه بیشتری به جشنواره‌های درجه یک یا الف سینمایی مانند کن، ونیز و برلین نشان می‌دهند. این موضوع به دلیل معروفیت، جنجال‌های رسانه‌ای و پرزرق و برق بودن این جشنواره‌هاست. اما با گذشت زمان بسیاری از صاحب‌نظران و تحلیلگران در این رابطه صحبت می‌کنند که دوران توجه ویژه و اختصاصی به این جشنواره‌های درجه یک بین‌المللی گذشته و رقبای تازه‌نفس آنها در گوشه و کنار دنیا در حال رشد و گسترش هستند و تقریبا به صورت رقیبی جدی برای آنها درآمده‌اند. یکی از دلایل اصلی این امر، توجه هنرمندان سینمایی کشورهای مستقل در حال رشد و غیرمتعهد به جشنواره‌های موردنظر است. تلاش این دسته از هنرمندان برای رقابت دادن تولیدات‌شان در این جشنواره‌های غیرجنجالی رو به رشد، از یک سو باعث رونق بیشتر جشنواره‌های مستقل و از سوی دیگر باعث کم رونق‌تر شدن کن، برلین و ونیز شده و مدیران برگزاری تصمیمات تازه برای ممانعت از رکود کرده‌اند. این رکود در مرحله‌ای است که باعث بی‌فروغی این جشنواره‌ها شده و حکایت از آن می‌کند که هنرمندان بین‌المللی با پیدا کردن آلترناتیوی تازه، آن هاله‌های ابهام و غیرقابل دسترس بودن بخش مسابقه جشنواره‌های الف را زدوده و نقشی نو به حرکات جشنواره‌های بین‌المللی در انداخته‌اند.

تحلیلگران چه می‌گویند؟

پل درگارابدیان، تحلیلگر اقتصادی سینما که پیگیر وضعیت فروش فیلم‌ها در جدول گیشه نمایش و نوع نمایش آنها در جشنواره‌های بین‌المللی است، در رابطه با کمرنگ‌ترشدن موقعیت و اعتبار جشنواره‌هایی چون کن و ونیز چنین می‌گوید: «درست است که هنوز هم این جشنواره‌ها حرف اول را در بین مجموعه جشنواره‌های جهانی می‌زنند اما جشنواره‌های مستقل دیگری که طی این سال‌ها به فعالیت پرداخته و موقعیت خود را مستحکم‌تر کرده‌اند به صورت رقیبی جدی برای امثال کن، ونیز و برلین درآمده‌اند. نکته بسیار مهم و جالب این است که بسیاری از این جشنواره‌ها حالت بومی دارند و بخش خاصی از جغرافیای سینمایی دنیا را نمایندگی می‌کنند. این روزها شاهدیم که تعداد بیشتری از فیلمسازان جوان و نوجوی کشورهای مختلف، ترجیح می‌دهند کارهای‌شان در بخش مسابقه این نوع جشنواره‌ها به نمایش درآید. دلیل آن هم مشخص و واضح است. ساخته‌های آنها در این جشنواره‌ها با فیلم‌هایی رقابت می‌کنند که از وضعیتی مشابه خود آنها برخوردارند و برتری نسبت به آنها ندارند. در جایی مثل کن یا برلین، هنرمندان جوان کشورهای درحال رشد باید با رقبای گردن کلفت و پرقدرتی از سینمای کشورهای پیشرفته و کاملا حرفه‌ای رقابت کنند که رقابتی ناعادلانه به حساب می‌آید. مدیران کن و بقیه جشنواره‌های درجه یک به صورت طبیعی همیشه به‌دنبال نام‌های بزرگ و پرسروصدا هستند تا اعتبار بالاتری به جشنواره‌های خود بدهند. در این حالت، این فیلم‌های مستقل کوچک از فیلمسازان خوشفکر کشورهای مستقل و درحال رشد است که قربانی چنین دیدگاه سودجویانه و فرصت‌طلبانه‌ای می‌شود.»

تغییر رویکرد سینمای مستقل

درگارابدیان معتقد است حتی در کشورهای غربی مثل آمریکا هم سینماگران ترجیح می‌دهند در جشنواره‌های مستقل حاضر شوند. او در این رابطه، جشنواره فیلم‌های مستقل ساندنس را مثال می‌زند که مکان خوبی برای ارائه محصولات مستقل شده که معمولا دارای پیام‌های اجتماعی هستند و فقط به قصد فروش و ایجاد سروصدا تولید نمی‌شوند. این تحلیلگر هم به این نکته اشاره می‌کند که برپایی موفقیت‌آمیز سالانه ساندنس زنگ خطر را برای جشنواره‌های درجه یک سینمایی به صدا درآورده و بسیاری از هنرمندان متعهد آمریکایی ترجیح می‌دهند فیلم‌های‌شان در این جشنواره معتبر حضور داشته باشد تا جایی چون کن یا ونیز و برلین. وضعیت برای هنرمندان مستقل کشورهای دیگر فرق می‌کند. سالانه تعداد بسیار زیادی فیلم مستقل و نامتعارف توسط هنرمندان کشورهای کوچک و بزرگ چهار قاره ساخته می‌شود که به قول معروف جشنواره‌پسند بوده و مدیران جشنواره‌ها به دنبال شکار آنها هستند. این فیلم‌ها هم در پی مکان مناسب برای نمایش و پخشند و خواسته‌شان این است که به دور از مراسم‌های شیکی چون فرش قرمز و فتوکال به‌دنبال راهی برای ارتباط بهتر با تماشاگران و منتقدان کنجکاو هستند و هدف اصلی‌شان رساندن پیام‌های اجتماعی خود به تماشاگران بین‌المللی است. نزدیک به چهار دهه قبل، جشنواره فیلم سه قاره نانت تنها مکان برای اکران گسترده‌تر این‌گونه تولیدات بود و هنرمندان سه قاره آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین اگر نمی‌خواستند فیلم‌های‌شان را در کن و ونیز اکران کنند، راهی نانت فرانسه می‌شدند. جشنواره نانت هم به‌خاطر بهره‌گیری از تولیدات این سه قاره توانست برای خودش اعتبار ویژه‌ای خلق و کسب کند اما این روزها وضعیت تغییری کلی کرده و فیلمسازان مستقل کشورهای درحال رشد الزاما مجبور نیستند فیلم‌های‌شان را راهی همین یک جشنواره کنند.

سینمای آسیا در جشنواره شانگهای و توکیو

این روزها به مدد پیشرفت و گسترشی که دنیای سینما داشته و کمک کرده تا فیلم‌ها زبانی بین‌المللی برای برقراری ارتباط بین آدم‌ها و فرهنگ‌ها باشند، جشنواره‌های ریز و درشتی هم از راه رسیده‌اند که با حضور و موفقیت خود، آن موقعیت انحصاری جشنواره‌های نام برده شده را از بین برده و فضایی تازه برای تنفس تولیدات غیرمتعهد، مستقل و نامتعارف به وجود آورده‌اند. یکی از آنها جشنواره شانگهای است. صنعت سینمای چین همزمان با رشد در بخش جدول گیشه نمایش و تولید محصولات بومی مردم‌پسندی که در گیشه رکوردشکنی می‌کنند، به بخش جشنواره‌ها هم نظر داشته و با گذشت زمان نشان داده که می‌تواند رقیبی جدی برای جشنواره‌های الف بین‌المللی باشد. تجربیاتی که مدیران جشنواره شانگ‌های طی ۳۰ سال گذشته به‌دست آورده‌اند، در خدمت پربارتر کردن برنامه‌های مختلف آن و به‌ویژه بخش مسابقه است. جشنواره شانگهای توجه خاصی به سینمای آسیا دارد و بعد از آن، مکانی برای معرفی محصولات کشورهای درحال رشد است. گروهی جشنواره شانگهای را دنباله‌روی جشنواره بین‌المللی توکیو می‌دانند که شش سال از شانگهای بزرگ‌تر است. جشنواره توکیو تقریبا اولین جشنواره بزرگ و معتبری بود که در قاره آسیا فعالیت را شروع کرد و از همان ابتدا توجه ویژه‌ای به محصولات این قاره (و از جمله ایران) داشته است.

جشنواره کلکته تا مسکو

با وجود این، جشنواره بین‌المللی کلکته هند از نظر جغرافیایی بسیار به ایران نزدیک‌تر است. این جشنواره که در همسایگی کشورمان است، از سال ۱۹۹۵ برپا می‌شود و اعتبار بسیار زیادی در بین هنرمندان سراسر دنیا دارد. با وجود آن‌که بسیاری از هنرمندان اروپایی و آمریکایی خواهان حضور در این جشنواره هستند اما مدیران آن همواره توجه خاصی به سینمای کشورهای درحال رشد و به‌خصوص آسیا داشته‌اند. از این نظر، می‌توان آن را با جشنواره بین‌المللی مسکو مقایسه کرد که از زمان حکومت اتحاد جماهیر شوروی هر دوسال یک بار با جشنواره فیلم کارلووی‌واری برگزار می‌شده و بخش مهمی از برنامه‌های آن اختصاص به هنرمندان کشورهای سه قاره آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین داشته است. در بین برندگان جوایز اصلی تمام این جشنواره‌ها، نام هنرمندان مستقل آسیایی و به‌ویژه ایرانی هم به چشم می‌خورد.

سازمان سینمایی دولت مردمی مدت‌هاست که می‌خواهد با رصد جشنواره‌های سینمایی در کشورهای همسو و مستقل شرایط جدیدی برای سینمای کشور رقم بزند که متاسفانه تاکنون شاهد اقدام قابل توجهی در این زمینه نبوده‌ایم

هنرمندان بین‌المللی با پیدا کردن آلترناتیوی تازه، آن هاله‌های ابهام و غیرقابل دسترس بودن بخش مسابقه جشنواره‌های الف را زدوده و نقشی نو به حرکات جشنواره‌های بین‌المللی در انداخته‌اند

سینمای انقلابی از آفریقا تا آمریکای جنوبی

جشنواره‌هایی چون جشنواره بین‌المللی آفریقا و آفریقای جنوبی هم هستند که البته بیشتر از هر چیز به سینمای قاره آفریقا پرداخته و هدف‌شان معرفی فعالیت‌های هنرمندان آفریقایی است. با وجود این، همه ساله بخش مهمی از فیلم‌های هر دو جشنواره اختصاص به سینمای کشورهای سه قاره و به‌خصوص بخش خاورمیانه و کشورهای عرب و حوزه خلیج‌فارس و دریای عمان دارد. جشنواره آفریقای جنوبی که بعد از فروپاشی سیستم آپارتاید و پایان حکومت نژادپرستان سفیدپوست فعالیتش را آغاز کرد، همچنین از حال و هوای انقلابی هم برخوردار است. زمانی که صحبت از سینمای انقلابی و فیلم‌های انقلابی می‌شود، ذهن ناخواسته به سمت جشنواره بین‌المللی هاوانا می‌رود. این جشنواره قدیمی سال ۱۹۷۹ تاسیس شد و مکانی برای ارائه تولیدات لاتینی تبارها بوده و کمک زیادی به احیای صنعت سینمای قاره لاتین کرده است. در سال‌های اخیر توجه جشنواره به سینمای آسیا و آفریقا بیشتر شده و فیلم‌های این دو قاره هم توانسته‌اند جایگاه خوبی در بین فیلم‌ها و برنامه‌های آن پیدا کنند.

ماهیت بین‌المللی سینمای ایران در کشورهای همسو

مکث

طبیعی است که هر جشنواره‌ای حکایت و امتیازات خاص خودش را دارد اما بخش زیادی از منتقدان سینمایی کشورهای درحال رشد، هنرمندان بومی خود را دعوت به حضور در جشنواره‌هایی می‌کنند که اعتبار بیشتری برای ساخته‌های آنها قائل هستند و توجه بیشتری به آنها دارند. باور این گروه منتقدان این است که نمایش فیلم‌های فیلمسازان متعهد و مستقل کشورهای در حال رشد در این جشنواره‌های بین‌المللی، فضای وسیع‌تری برای‌شان ایجاد کرده و باعث بهتر دیده شدن‌شان می‌شود. در چنین فضایی، تولیدات سینمایی این هنرمندان رقابت سالم‌تری با بقیه فیلم‌ها کرده و با تبعیضات ناشی از رویکردهای سیاسی، مطرح‌تر بودن و پرستاره‌تر بودن تولیدات جنجالی روبه‌رو نخواهند شد. به گفته اهل فن، مهم‌ترین نکته در دنیای سینما این است که فیلم‌ها بهتر دیده شوند و حضور محصولات سینمایی در جشنواره‌های معتبری که فیلم‌های‌شان در یک سطح برابر هستند، امکان این بهتر دیده شدن را فراهم‌تر می‌کند. حالا سازمان سینمایی می‌تواند با رویکرد به این جشنواره‌های مستقل در کشورهای همسو بکوشد تا ماهیت بین‌المللی سینمای ایران را گسترده کند و پایگاهی مقاوم در برابر تحریم‌ها و سیاه‌نمایی جشنواره غربی فراهم آورد.

قاب

«بدون قرار قبلی» در جشنواره کازان

فیلم سینمایی «بدون قرار قبلی» به کارگردانی بهروز شعیبی و تهیه کنندگی محمود بابایی، به عنوان تنها نماینده سینمای ایران در بخش مسابقه فیلم‌های بلند نوزدهمین جشنواره فیلم اسلامی کازان حضور خواهد داشت. آخرین ساخته بهروز شعیبی قرار است در جشنواره‌ای که ۱۴ تا ۱۸ شهریور برگزار می‌شود با آثاری از سینمای کشورهای روسیه، یونان، مراکش، ترکیه، هند، تاجیکستان و سوریه به رقابت بپردازد. این فیلم که پیش‌تر نیز حضوری موفق در فستیوال‌های بین‌المللی داشته، اوایل سال جاری در دو جشنواره «آرکتیک» و «دروازه‌های غرب» که هر دو در کشور روسیه برگزار شدند بسیار خوش درخشیده است. فیلم محصول بنیاد سینمایی فارابی با مشارکت موسسه تصویر شهر است.

نگاه

«پارادوپینگ» در جشنواره کمدی

فیلم کوتاه «پارادوپینگ» به کارگردانی محمدرضا حسنی رنجبر و نویسندگی رضا فهیمی به بخش مسابقه جشنواره فیلم کوتاه کمدی رومانی راه پیدا کرد. پانزدهمین دوره این جشنواره که از مهمترین جشنواره‌های موضوعی اروپای شرقی است به مدت چهار روز در آبان و آذر در شهر بخارست پایتخت کشور رومانی برگزار خواهد شد. این جشنواره از معدود جشنواره‌های فیلم کوتاه است که مخصوص ژانر کمدی است. محمد رویگر، هادی بمانادی، فاطمه رادمنش، محمدرضا قدس ولی، احمد دهقان‌رحیمی، احمد سلطانی، امیرعلی زبردست، سیدحمید سجادی، امیرحسین شریف، محمد عرفان صادقی و امیرطاها پوراسماعیل‌زاده گروه بازیگران این اثر را تشکیل می‌دهند. همچنین برخی عوامل فیلم کوتاه داستانی «پارادوپینگ» عبارتند از نویسنده و مشاور کارگردان: رضا فهیمی، مدیر فیلمبرداری: حامد بقائیان، تدوین: علیرضا احمدی طیفکانی، طراح صحنه و لباس: الهام خدابنده‌لو، پخش بین‌الملل: امیر کرمی «فریم فیلم»، دستیار اول فیلمبردار: یوسف صفایی، تصحیح رنگ: مهران جبلی، دستیار کارگردان: آیلین نوشاد، منشی صحنه: میترا قلندری، عکاس: نادر زینلی، تهیه‌کننده: انجمن سینمای جوانان ایران و محمدرضا حسنی رنجبر./مهر

درنگ

پایان تدوین «هلیوس»

سال‌ها پیش زمانی که صنعت سینما به‌وجود آمد، همه تولیدات، فیلم کوتاه بود و به مرور زمان فیلم‌های بلند تبدیل به جریان اصلی تولیدات سینمایی شدند. امروز اما، به دلیل پیدایش جشنواره‌های فراوان و شبکه‌های مجازی، فیلم‌های کوتاه مخاطبان بسیاری یافته است. البته فیلم کوتاه نیز مانند سینمای بلند، عمده موفقیت خود را مدیون فیلمنامه‌های قوی است و اهمیت فیلمنامه در آن بر کسی پوشیده نیست. از این رو فیلم کوتاه «هلیوس» ساخته مشترک سارا طالبیان و مجید صداقت مرحله تدوین را پشت سر گذاشته و به‌زودی آماده نمایش می‌شود. هلیوس درباره پیک موتوری جوان انزواطلبی است که توسط یک بادکنک هلیومی از مرگ نجات پیدا می‌کند. عوامل این فیلم کوتاه عبارتند از فیلمنامه‌نویسان: سارا طالبیان و مجید صداقت، فیلمبردار: مجتبی صدرمنش، تدوین: احسان واثقی، برنامه‌ریز و مدیرتولید: ابوالفضل غلامی، دستیار کارگردان: مریم نفیسی، مشاور رسانه: محمد جلیلوند و تهیه‌کنندگان: مجتبی صدرمنش، سارا طالبیان و انجمن سینمای جوان./جام جم